

NƯỚC MẮT CHẢY XUÔI

Tôi khóc. Cố kìm nén lắm nhưng cuối cùng tôi cũng để rơi nước mắt. Tôi muốn xin bà củ khoai, cái củ khoai khô quắt queo mà bà vừa móc ra từ trong giỏ đệm. Gương mặt bà cũng khô héo, mệt mỏi, âu lo. Bà đưa con lên Sài Gòn, sáng nay nó đi thi vào Đại học. Vô quán, bà kêu cho con tô phở đặc biệt. Bà vói tay lấy đũa cho nó, lấy khăn giấy cho nó. Ngồi sau lưng bà, tôi nghe thằng nhỏ hỏi: “Sao má không ăn?”

Bà nói:

“Má thích ăn khoai. Má có đem khoai theo. Con ăn đi kẻo trễ giờ”.

Thằng con không buồn kẻo nài, mời mọc thêm. Nó thản nhiên ăn. Ăn xong nó đứng lên, trường thi bên kia đường. Tôi nghe bà dặn dò nó, bà sẽ ngồi chờ nó ở gốc cây trước quán. Giọng bà lo lắng, ánh mắt bà lo âu.

Chờ nó khuất sau cổng trường thi, bà móc trong túi mấy đồng bạc nhăn nheo để trả tiền tô phở. Tôi hiểu bà nhịn ăn để dành cho con. Nhìn cái dáng cam chịu của bà, tôi thấy lòng mình chùng xuống. Nhìn bàn tay bà lần mò trong giỏ tìm lấy củ khoai, tôi không kềm nổi lòng mình. Tôi muốn xin bà củ khoai. Tôi muốn mời bà tô phở. Nhưng tôi không dám mở lời.

Trời mưa lâm râm. Mưa hắt vào lòng tôi nỗi buồn khó tả. Bà như người lái đò đưa con qua sông, con sông đời chập chùng sóng dữ. Và bà cũng như bao bà mẹ khác, luôn nhận phần giông bão cho riêng mình.

KIM CHI

